

[Krag.]

med de Institutioner, med de Raad eller andre, som har haft med de Spørgsmaal at gøre, som den vedkommende Lovgivning skal angaa, og hører, hvad de maatte mene om denne eller hin Udformning. Og jeg kan ikke se, at det i et Spørgsmaal som det her foreliggende, Spørgsmaalet om Amtmandens Stilling i Amtsraadet paa nogen Maade er anderledes end i en hel Række af tilsvarende Sager af amts- eller sognekommunal Art, hvori amts- og sognekommunale Raad spørges.

Den højtærede Minister finder en 8-aarig Valgperiode en unaturlig lang Tid. Det kan den maaske nok siges at være. Men vi har jo en 8-aarig Valgperiode her i Rigsdagen for de tingvalgte Landstingsmedlemmer, og den har man netop foreslaaet og givet Lovskraft under Hensyn til Ønskeligheden af at bevare Kontinuiteten indenfor det ene af Rigsdagens to Ting, medens den almindelige Valgrets Afgørelser ved de direkte Valg jo har en større Indflydelse paa Repræsentationen i dette Ting. Og om man lagde en lignende Betragtning for Amtsraadene, som har en væsentlig Indflydelse paa den kommunale Forvaltning og i Amtets forskellige Sognekommuner, til Grund ogsaa ved Fastsættelsen af den Valgperiode, der skal gælde for Amtsraadet, vilde jeg finde det højst iimeligt. Og hvis den højtærede Minister finder den 8-aarige Valgperiode for lang, kan han jo klare sig ud af Vanskeligheden ved at blive ved den nuværende 6-aarige. Men saa kan den højtærede Minister ganske vist ikke faa sit Krav igennem med Hensyn til, at Amtsraadsvalgdagen skal falde sammen med Valgdagen til de sognekommunale Raad.

Jeg maa vedvarende være af den Opfattelse — og den højtærede Minister har ikke ved sine Argumenter i fjerneste Maade ændret denne —, at det vil være uheldigt at skabe et saadant Sammenfald. Det tror jeg vil have en Indflydelse paa Repræsentationen i Amtsraadene af mindre god Art. Jeg føler mig nemlig slet ikke, saaledes som den højtærede Minister synes at gøre det, overbevist om, at ved en saadan ændret Valgmaade som den, der her foreslaas, vil først og fremmest de Personer komme ind i Amtsraadet, som har udført et fremragende kommunalt Arbejde. Jeg tror meget snarere, at ved den Fremgangsmaade, som den højtærede Minister her foreslaar, vil de Personer have Chance for at komme ind i Amtsraadet, som har raabt højst i den politiske Agitation, som er gaaet forud for Amtsraadsvalgene. Og at dette skulde

betyde en Forøgelse af Indsigten i de amtskommunale Raad eller en Betryggelse med Hensyn til Samarbejdet med og Kontrollen med de sognekommunale Raad, maa den højtærede Minister undskyldes, det faar han mig ikke til at tro.

Mit Spørgsmaal til den højtærede Minister, om han havde undersøgt Virkningerne af dette Forslag med Hensyn til Repræsentationen i Amtsraadene, gav, som jeg ogsaa havde ventet, den højtærede Minister Lejlighed til at udfolde — saadan som Tilfældet saa tidt har været — overfor dette høje Ting, hvilken uegennyttig Sjæl han egentlig er, hvor fjernt han er fra paa nogen Maade at kunne tænke sig gennem Valgordningens Tilrettelæggelse at pleje sit eget Partis Interesser. Uh, nej, det ligger Ministeren saa ganske uendelig fjernt. Om det radikale Venstre vinder eller taber ved en saadan Omordning, gaar sandelig ikke den højtærede Minister til Hjerte, bare der sker Retfærdigheden Fyldest.

Ja, vi tager jo ikke dette for andet, end det er, slet ikke, det er der heller ikke nogen Grund til, og jeg siger: Det er jo muligt, at vi skal lægge den Betragtning og den alene til Grund ved enhver Valgordning, og at vi, hvor vi ser Skævheder i den Valgordning, der nu findes, skal søge Regler tilvejebragt, som netop giver Udtryk for den fuldkomne Uegennyttighed. Hvis vi skal det, vil jeg dog henstille, at den sorte Streg, som man fik flyttet fra Lille Bælt her til Hovedstaden og spaltet i Linier, som deler Hovedstaden i 3 Storkredse, fjernes med det samme.

Og jeg kan dog ikke tro andet end, at med det Retsind, som fylder den højtærede Minister, vil han erkende, at for denne Deling er der her i Hovedstaden i Virkeligheden ikke den allerfjerneste Begrundelse ud over den, at de 3 Partier, som lavede Valgloven af 1920, derigennem blev i Stand til at hindre Venstre i at faa valgt en Repræsentant i Hovedstaden. Nej, de Herrer skal ikke saadan hænge uden paa sig selv deres ædle Hjerte og deres fuldkomne Tilsidesættelse af egne partimæssige Interesser ved Valgordningens Tilvejebringelse. Saa længe en saadan Urimelighed som den, jeg her har nævnt, bestaar og kun opretholdes af den Grund, som jeg her har nævnt, saa længe maa de Herrer hellere anlægge andre Betragtninger paa disse Spørgsmaal end dem, den højtærede Minister her har givet Udtryk for.

Nu kan det være meget godt i øvrigt, at det, som den højtærede Minister siger, udelukkende kommer an paa, at enhver